

Pôstne zamyslenie II.

O ukrižovaní Pánom evanjeliá nehovoria mnoho. Kríž je ľudský vynález, ukážka, ako si ľudia vedia navzájom strpčovať život, ako sa vedia trýzniť. Takýto bol človek vždy a taký zostane, hrdý na svoju ľudskú veľkosť, ktorá sa mení ľahko na brutalitu a beštialitu. Na Golgote to bolo strašné. Tam sa objavila ľudská podlosť v celej svojej nahote. Od tej chvíle, ako sa dostal do rúk ľudí, vojaci, služobníci, kňazstvo, sudcovia, dav, ba ešte aj spoluukrižovaní lotri – všetci sa oborili v nevýslovnej podlosti proti nemu. A náš Pán stál zoči-voči tejto strašnej zlobe sveta. Mal prejsť skúškou utrpenia. Už ju sčasti prešiel od Judášovej zrady, cez falošné súdy, vojenskú tvrdosť a iróniu, cez pohrdanie a pľuvance, cez krížovú cestu a ukrižovanie a teraz je na kríži... Ako prijíma toto utrpenie tela a ešte väčšie utrpenie ducha spôsobené ponížením a opustenosťou, či výsmechom... Pán Ježiš v utrpení mlčal. Bolo to zvláštne najmä pre tých, ktorí poznali ako sa chovajú odsúdenci v takýchto chvíľach. Obyčajne nadávajú, preklínajú, kričia a bolestne zúria... A z jeho úst nepočujeme nič.

Boli tam ženy a tie nám zachytili niekoľko veľmi vzácných slov. Prvým slovom ktorým náš Pán prerušil bolestné mlčanie bola modlitba. Modlitba, ktorá vychádzala z jeho milujúceho srdca. Modlitba, ktorou sa prihováraľ Nebeskému Otcovi, ale i ľuďom, ktorí ho priviedli na kríž... Modlil sa ako človek k Bohu a prihováraľ sa nám ľuďom ako Spasiteľ. Aké sú tie slová modlitby, zaiste sme veľmi zvedaví? „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ – tak sa modlil. Zaiste preto sa modlil nahlas, aby sme mali istotu, že ani táto zloba ho nezlomila. Ani táto zloba nemala v sebe silu premôcť jeho lásku ku nám. Chce nám touto vetou povedať, že napriek tomu, že je z našej zloby na kríži – neprestáva nás milovať. I tu zotráva v láske ku nám. Ešte i tu prosí za nás. Zaiste nám okrem toho, že nás miluje chce dať i nádej, že aj toto strašné zlo, ktoré mu robíme sa dá odpustiť. Áno, sme šťastní, keď nám ľudia dokazujú svoju lásku, ale najšťastnejší sme vtedy, keď nám ju dokazujú aj potom, ako sme ich zranili a zarmútili. Vtedy keď cítime vinu, dôkaz lásky má pre nás mimoriadnu hodnotu. Vtedy sa všetko okolo nás rozjasní a my pochopíme, že láska zvíťazila nad zlobou. Odpustil mi a dáva mi novú nádej a šancu. Vtedy je dôkaz lásky o sto, tisíc, ba nevieme, ani koľkokrát silnejší, vzácnejší a krajší...

Okrem toho už oslovenie Otec hovorí dôležitú vec o viere a dôvere v Nebeského Otca. Je vyjadrením toho, že všetko, čo sa s ním deje, neohrozilo jeho vieru v dobrotu a moc Otcovu a nenarušilo jeho hlboké spojenie s ním. Áno, sú to slová o veľkej dôvere i o veľkej láske – ten kto opravdivo miluje nikdy neopúšťa toho, kto je v skúške. Otec nechal dopadnúť skúšku na svojho Syna, ale neodoprel mu svoju blízkosť a priazeň. Boh stojí i pri nás vo chvíľach skúšky, hoci sme vtedy najviac pokúšaní povedať, že tu nieje. Ba naopak je tu a tá jeho prítomnosť je oveľa hlbšia, výraznejšia a obdarujúca, než inokedy...

A veľmi veľa nám hovorí to, čo nasleduje: Otče, odpusť im... Neprosí za seba, za obranu svojej osoby. Neprosí, aby ho Otec sňal z kríža. Neprosí, aby Otec potrestal všetkých, ktorí mu nejakým spôsobom ublížili... Nie, nie je tu ani náznak modlitieb a kriku, ktorý vysielajú takou krivdou a zlobou trpiaci ľudia, ako On Kristus. Neprosí, ani za skrátenie svojej bolesti, veď on sám ju prijal, on sám ju chcel... On sa pre ňu rozhodol vtedy, keď sa rozhodol obetovať... O druhých sa stará. Druhých zastáva. Na Golgote vykonal človek svoj najväčší zločin, ale Boh svoju najväčšiu lásku. Kiež by sme mali i my aspoň kúšičku tejto Kristovej lásky, keď musíme občas znášať náklady, povahu, či vypočítavosť a zlobu tých s ktorými denne žijeme a voláme ich naši najbližší, či blízki...

Je úplne zrejmé, že to bol človek, ktorý na Golgote urazil Boha. Podľa nás mal odpovedať Boh súdom a zavrnutím, veď tak sme naučení – voláme tu spravodlivosť. A spravodlivosť bola i v tom, že nevedomosť nemohla byť výhovorkou pre človeka... Pri takýchto vážnych veciach sa nemôže vyhovárať na nevedomosť. Náš Pán chcel povedať toľko, že nevedomosť človeka v tomto prípade, je čosi absurdné- nepochopiteľné: nevedia, čo robia... Takí sú zlí, že od zloby, vášne a hriechu už nie sú schopní uvažovať... To zlo im tak zatemnilo rozum, že naozaj sú tak nevedomí, že už nevedia ani sami, čo robia. Áno, je to pravda hriech i ten prvý mal za následok, že sa človeku zatemnil rozum a tak je to pri každom hriechu. Pri každom, ak ho nepriznáme a neľutujeme sa nám zatemňuje rozum... Nechajme však túto vec a zhrňme si odkaz tejto prvej vety z kríža: „Otče, odpusť im!“ Táto krátka veta nám chce povedať predovšetkým to, že Boh je nevýslovná Láska. Skloňme sa v pokore pred ňou a poprosme, aby ona vždy zvíťazila i v našom srdci nad každou zlobou, krivdou i nepravosťou a končila slovami odpustenia...

*Svätý Jozef, buď nám otcom
v srdci svojom vždy milostnom
daj miestečka prosbám našim
ochraňuj nás časom každým.*

*Vypros milosť domu nášmu
stálu svornosť v dobu každú
by sme v láske a pokoji
Bohu vždycky verní boli.*

*By nás tu vždy čnosť zdobila
k nebu viedla každá chvíľa
to je dnes tu prosba naša
čo sa k tebe vrúčne vznáša.*

*Medzi nami tu ostávajú,
vtedy bude vždy u nás raj.
Kľúče domu, k tebe dáme,
stoj pri nášho domu bráne.*

*Ochraňuj vždy starostlivo,
čo by duši poškodilo,
skrývaj našich milých i nás,
v srdci Pána po každý čas.*

*Nech žijeme v kraji zemskom,
jak ty v dome Nazaretskom,
by sme ťa večne chválili,
a s tebou na nebi prebývali.
Amen.*

Nechajme Ježišovi slobodu rozhodovať

Každé Ježišovo stretnutie s ľuďmi je pre nás poučné a povzbudivé. Takým je aj strebnutie s Martou a Máriou vo chvíli, keď ich brat Lazár leží už štyri dni v hrobe.

Všimnime si skutočnosť, že Ježiš prichádza do rodiny, ktorú navštevoval aj predtým a o ktorej nám evanjelista píše, že Ježiš jej členov miloval. Z nášho pohľadu by sme mohli povedať, že Ježiš ich mal chrániť od každého zla a oni si to mohli nárokovať, veď pomáhal aj takým, ktorých nepoznal. Okolnosti okolo Lazárovej smrti však ukazujú, že to tak nebolo.

Sestry odkázali Ježišovi: „Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý“ (Jn 11,3). V odkaze cítiť určitú jemnosť. Marta a Mária neposielajú nijaký rozkaz. Uspokojujú sa s oznámením o bratovom zhoršenom zdravotnom stave, ale rozhodnutie, čo robiť, ponechávajú na Ježiša. On však neuteká ihneď do Betánie, aby uzdravil Lazára. Vedel, že zomrie, aj to, že o niekoľko dní ho vzkriesi z mŕtvych. Sestry nechávajú, aby prežili celú tú tragédiu, ktorá je spojená so smrťou milovaného človeka. Aby spoznali všetky starosti, ktoré

spôsobuje zorganizovanie pohrebu. Keď Kristus napokon prišiel do Betánie, Marta ho privítala slovami: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol zomrel“ (Jn 11, 21). Podobne ho o chvíľu oslovila aj Mária. Ani v týchto slovách necítiť nejaké výčitky typu: Pane, toľkých si už uzdravil a nášmu bratovi, tvojmu priateľovi, si dovolil zomrieť. Prijímajú ho vo svojom dome s rovnakou žičlivosťou a nádejou. Až potom, po všetkých bolestiach a smútku, nasleduje zázrak vzkriesenia Lazára. Ježiš plní, čo predtým povedal apoštolom, že Lazárova choroba a smrť je na Božiu slávu, aby on sám bol ňou oslávený. A okrem toho, týmto zázrakom prináša radosť rodine, ktorú miloval.

Takýto má byť teda vzťah medzi skutočnými priateľmi. Ježišovi priatelia mu vždy ponechávajú slobodu, aby sa sám rozhodol. To je však aj to najťažšie vo vzťahu k Ježišovi. A pravdepodobne aj my máme s tým problém. Podobáme sa na Martu a Máriu iba v tom, že takisto rýchlo oznamujeme Ježišovi naše problémy alebo blížiacu sa tragédiu. My však nechceme, aby sa Ježiš rozhodol podľa seba. Prikážeme mu, aby sa rozhodol tak, ako chceme my.

Poučme sa z príkladu Marty, Márie a Lazára, že Ježiš vždy pomôže svojim priateľom. Nikdy mu nerobme výčitky, ale ponechajme mu slobodu, aby sa sám rozhodol, v ktorej najvýhodnejšej chvíli nám pomôže v našich trápeniach.

MARIÁN ŠURÁB

Samota

Cítiš sa opustený, nemáš žiadne ľudské vzťahy. Žiješ na ostrove a nič ťa nespája s pevninou, na ktorej žijú ľudia. Niet tam ani mostov, ani lodí, ktoré by brázdili morom s priateľmi na palube.

Máš iba nájomcu, ktorý od teba chodí pýtať peniaze. Máš pekára a mliekára, aby si nezomrel od hladu. Máš pošťára, ktorý ti nosí dôchodok a účty za vodu a svetlo. Ale nemáš priateľov.

Predtým si bol možno iný. Bol si ženatý, žil si obklopený láskou v manželstve, v ľudskom teple rodiny, v príjemnom kruhu priateľov. Ale putá lásky sú často krehké ako krištál a ľahko sa rozbijú. Napriek tomu ti však musím povedať jedno: môžeš byť sám a zostať sám, ale nesmieš sa cítiť sám, pretože samota ti môže do srdca zasadiť smrteľnú ranu.

Musíš pre seba niečo urobiť. Musíš ponúknuť svoju vlastnú lásku, svoju vlastnú dobrotu, darovať sa a sám budovať vzťahy s inými ľuďmi. Ak to skúsiš iba raz, nič nedosiahneš. Znovu by si sa ocitol v situácii ohrozenia, ktorú by si pri najbližšej búrke neprežil.

Musíš vydržať.

Putá lásky vyžadujú trpezlivosť.

Ale vyplatí sa to.

Nestrácaj príležitosti byť šťastný.

Šťastný človek od života neočakáva viac, než mu život môže poskytnúť.

Nevíš si mnohé problémy, ktoré iných ľudí položila na lopatky.

Šťastný človek si užíva dni, ktoré mu boli darované. Kto očakáva či požaduje príliš veľa, privoláva na seba tmavé mračná a pripravuje si ťažké dni.

Phil Bosmans „Kľúč štastia“ Don Bosco 2000

Sväté omše v 5.týždni pôstneho obdobia

14. III. Pondelok

18.00 za zdravie

16. III. Streda

18.00 +Anton Arpáš

18.III. piatok

18.00 + na úmysel (Báhoň)

19.III. sobota

18.00 + Jozef Tibenský a rodičia z oboch strán

Upratovanie kostola č.d. 354-387

20.III. Kvetná nedeľa – Nedeľa utrpenia

Pána

8.00 + Jaroslav Tibenský

9.15 za famíkov

Liturgický kalendár

14.III. pondelok sv. Matilda, sv. Lazár, biskup

15.III. utorok sv. Klement Ján Mária Hofbauer, kňaz

16.III. streda sv. Heribert, biskup, sv. Henrieta

17.III. štvrtok sv. Patrik, biskup

18.III. piatok sv. Cyril Jeruzalemský, biskup, učiteľ Cirkvi

19.III. sobota sv. Jozef, ženich Panny Márie - slávnosť

Slovo na dnes

Srdce je v Novom zákone sídlom Božieho pôsobenia,
ktoré kresťana premieňa.

J. L. McKenzie

Najsvätejšie srdce

Posledné Ježišove slová v Evanjeliu svätého Jána boli: Blahoslavení, ktorí nevideli a predsa uverili. V priebehu nasledujúcich storočí sa kresťanské umenie snažilo pomôcť tým z nás, ktorí sme nevideli, aby sme poznali a milovali nielen historického Krista, ale tiež Krista, ktorý stále žije v sláve. Ako sa spomienky postupne rozplývali, kresťanské umenie sa stávalo dôležitejším, zvlášť pre tých, ktorí nevedeli čítať. V prvých bazilikách prevládalo zobrazenie Krista v sláve - Pantokrator, Vládca všehomíra. Tieto diela zobrazovali Krista skôr ako vzdialeného, až kým sa v dobe bezprostredne po križiackych výpravách neotvorila Svätá zem Západu a vďaka svätému Bernardovi a svätému Františkovi, ktorí znovu zdôrazňovali Kristovo človečenstvo, nezačala prevládať nová spiritualita. Ich vplyv možno vidieť v dielach majstra Giotta a u veľkých renesančných umelcov. Vďaka svätej Margite Márii Alacoqueovej začalo však nové ľudové umenie zobrazovať Krista nielen takého, aký bol, ale tiež akým je teraz v oslávenom tele prekypujúcom nestvorenou láskou. Ježiš Najsvätejšieho srdca je rovnaký ako Pantokrator - no teraz sa nejaví taký vzdialený, lebo vládne so všetkou tou ľudskou láskou, ktorá ho naplňovala, keď chodil po zemi, a je premenený tým, čím sa stal v nebesiach.

Ak niekedy býva úcta k Najsvätejšiemu srdcu Ježišovmu degradovaná nevkusom kultu, ktorý ju obklopuje, alebo umením, ktoré ju propaguje, nemali by sme nikdy zabudnúť, že dosvedčuje hlbokú, ústrednú pravdu našej viery: Ježiš nie je mŕtvy, vstal z mŕtvych, a teraz žije prekypujúcim nestvoreným životom a láskou prúdiacou neustále do srdca všetkých, ktorí ho prijímajú. Dve storočia čelila táto úcta „katolíckemu kalvinizmu“¹ alebo „jansenizmu“² s jeho úzkoprsým moralizmom zabíjajúcim akúkoľvek radosť, pretože vyjadrovala lásku vzkrieseného Krista tak, aby jej mohol porozumieť aj ten najjednoduchší človek. Nikto by nemal dopustiť, aby mu jeho precitlivosť na umenie zabránila prijať túto hlbokú pravdu, ktorá bola jedinečným spôsobom zjavená svätej Margite Márii Alacoqueovej. Najsvätejšie srdce Pána nie je len vtelenou láskou, ale vteleným milovaním, ktoré premení všetkých, čo otvoria svoje srdcia a prijmú Krista.

Poznámky

1 Calvinizmus je náboženský protestantský smer odvíjajúci sa od pôsobenia a učenia Švajčiarskeho kňaza J. Kalvina (+1564), pôsobiaceho v Ženeve. Považuje Bibliu za jediný možný prameň viery, ale nedovoľuje jej osobnú interpretáciu. Dost' puritánsky sa vyjadruje vo vlastných náboženských obradoch, rovnako aj v oblasti mravnej.

2 Náboženské/ politické, náukové katolícke hnutie v 17 a 18. storočí, najmä vo Francúzsku, nazvané podľa holandského biskupa

C. Jansena (+1683). Vychádzalo z náuky o milosti. Duchovným strediskom jansenizmu bol kláštor Port-Royal.

David Torkington

Kristova predĺžená prítomnosť

Emmanuel, Spasiteľ, Boh vtelenia, Boh premeny, je Boh, ktorý je vždy na strane človeka, je tak blízko pri človeku, že človek to niekedy ani nebadá. Aký problém mali apoštoli v blízkosti Ježiša, keď sa pýtali: „Kto je to?“ A tento Boh vynášiel jedinečný spôsob, ako byť stále medzi nami nielen vo svojom slove, nielen v tých, ktorí v neho uveria - on totiž jasne povedal: „čo ste urobili jednému z týchto maličkých, mne ste urobili.“ Ostal s nami pod spôsobom sviatosťného znaku chleba a vína.

Kristova predĺžená prítomnosť v zachovaných sviatosťných znakoch, ktoré uchováваме v bohostánku, je stredobodom poklony, oslavy a zveľobovania. Ale má slúžiť predovšetkým ako posila a liek chorým.

Toto je hlavný zmysel uchovávanie Eucharistie. Chorý svet potrebuje uzdravenie, potrebuje lekára. Dnes už nik nepopiera, že náboženstvo ako také je základom dobrého psychického zdravia človeka.

Ježiš prinášal ľuďom zdravie pre ich dušu i pre telo predovšetkým tým, že im dával pokoj, aký svet dať nemôže, že dával svetlo svedomiu človeka. Aj svojich učeníkov rozoslal do sveta s takou istou mocou.

Ten istý Ježiš je medzi nami v bohostánku, v Eucharistii. Na to, aby sme osobne zakúsili tieto účinky jeho prítomnosti a lásky, je potrebná živá viera.

Keď už energoterapia a rozličné, dnes tak veľmi vyhľadávané, spôsoby ľudového liečiteľstva predpokladajú vnútorné presvedčenie pacienta o účinnosti tohto pôsobenia, potom náboženské uzdravenie spojené s Eucharistiou sa celkom určite nemôže zaobiť bez nadprirodzenej viery.

Nezabúdajme, že Ježiš dôrazne vyžadoval od tých, ktorí k nemu prichádzali s prosbou o uzdravenie živú, hlbokú vieru. Spomeňme si na uzdravenie stotníkovho sluhu, ako to opisuje Matúš evanjelista. Ježiš pochválil vieru stotníka, a predsa mu povedal: „Chod a nech sa ti stane, ako si uveril“. Alebo v prípade dvoch slepcov, ktorí ho úpenlivo prosili: „Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“ Ježiš sa priamo pýtal na ich vieru: „Veríte, že to môžem urobiť?“ A keď odpovedali kladne, povedal im: „Nech sa vám stane, ako ste uverili.“ (Mt 9,27-30)

Náboženské uzdravenie je závislé od správnej dispozície, od čistoty srdca a intenzity túžby. Ide predsa o tajomstvo stretnutia nekonečného Boha s človekom. Tu kdesi hľadáme odpoveď na naše, - možno nevyslovené - otázky, prečo sa nestalo to, o čo sme prosili.

Pravá a skutočná prítomnosť Krista v Eucharistii, ako dôsledok premeny, ktorá nastala v chlebe a vo víne pri svätej omši, nám totiž hovorí, že jedine premenený človek môže do tohto sveta vnieť niečo dobré.

Keď ak sa človek stane čiastočkou tohto sveta, príčne k nemu a svet ho pohltí, človek splynie s týmto svetom. No človek premenený Ježišom Kristom

dokáže sprítomniť kresťanské hodnoty v živote, aj vo svojom pôsobení.

Kristova prítomnosť v Eucharistii je tichá, pokorná a plná lásky. Nám, žijúcim vo svete, hovorí, že nemôžeme byť prítomní v tomto svete, ak ním budeme pohrdáť a všetko, čo je v ňom, budeme považovať za zlé.

Kristus, prítomný medzi nami, je pre nás výzvou, aby sme sa pokorne sklonili k tomuto svetu v službe lásky všetkému, čo potrebuje uzdravenie, obmytie a podoprenie.

Tak to robí Kristus a tak to majú robiť aj jeho učeníci, kresťania. Ježišova prítomnosť v Eucharistii je aktívna, priťahujúca a všetko zjednocujúca. Ježiš nás, ním nasýtených, posielal do tohto sveta, aby sme doň vnášali pravdu a život.

Kristova sviatostná prítomnosť v Eucharistii cez prijímanie, plnosť viery, lásky a zjednotenia v adorácii prechádza k jeho obyčajnej prítomnosti v kresťanovi. Kristus si v každom kresťanovi utvára svoj príbytok, preto sa kresťan stáva znakom Krista vo svete, preto má byť soľou, svetlom a znamením približujúceho sa Božieho kráľovstva.

Keď sa prizrieme dnešnému životu, vidíme, že všade, kde toto vedomie zaniká, kde sa kresťania posilnení Eucharistiou nepodujímajú na každodennú službu svetu, tam vznikajú falzifikáty kresťanských hodnôt aj všetkého toho, po čom skutočne túži ľudské srdce.

Odkiaľ čerpala slabá žena, akou bola Matka Tereza z Kalkaty, toľkú silu na dielo, ktoré vzbudzovalo a dodnes vzbudzuje rešpekt a obdiv aj v kultúre, ktorá neprijíma kresťanstvo? Myslím si, že odpoveď na túto otázku nám napovie o potrebe prehľbovať náš osobný vzťah ku Kristovi prítomnému v Eucharistii.

Andrej Filipek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Obrátenie vo väznici

„Volám sa Vasilij Ivanovič Kozlov a pre ilegálne prechovávanie zbrane som bol odsúdený na päť rokov nútených prác. Žil som bez Boha a bez morálky a pre zlé správanie ma v tábore odsúdili na ďalších desať rokov. Často sa ma zmocnilo zúfalstvo, keď som si uvedomil bezvýchodiskovosť svojho rozpoloženia. Život pre mňa stratil zmysel.

Chcel som s ním skončiť, ale v tom istom momente som chcel aj žiť - ale inak ako doposiaľ. Tak som začal skúmať príčiny svojho zlyhania. Teraz môžem povedať, v čom tkveli jeho korene. Od detstva mi vtíkali do hlavy, že Boh neexistuje. Kde niet viery v Boha, tam niet ani morálky. Odtiaľ pochádza zruinovanosť mojej duše, morálny a psychický úpadok.

Niekedy sme medzi väzňami stretávali ľudí s vysokou morálkou a veľkým vedomím zodpovednosti. Tábor so svojimi tvrdými životnými podmienkami nikdy nimi nevedel otriasť. Vyžarovali duchovnú krásu. Ich čistý a poriadny život, hlboká viera a odovzdanosť Bohu, pokora a neobyčajná odvaha boli tisíckam väzňov žiarivým príkladom pravého života. Ich tváre odrážali Krista.

Aj ja som chcel žiť takým poriadnym životom s veľkými ideálmi. Ich reťaze a bolesti mnohých z nás priviedli k premýšľaniu o Kristovi. Kristova moc, ktorá pretvára ľudí a moc evanjelia nepremohli len moje zločinecké srdce, ale spolu so mnou stovky ateizmom a neresťami otrávených sŕdc. Tak sa ruské väzenia a

pracovné tábory stali pre mnohých miestom duchovného znovuzrodenia a stretnutia s Kristom.“

Svätý Heribert 16.marec

Sv. Heribert z Kolína, arcibiskup (* asi 970 vo Warmse, Nemecko; + 16. marca 1021 v Kolíne, Nemecko)

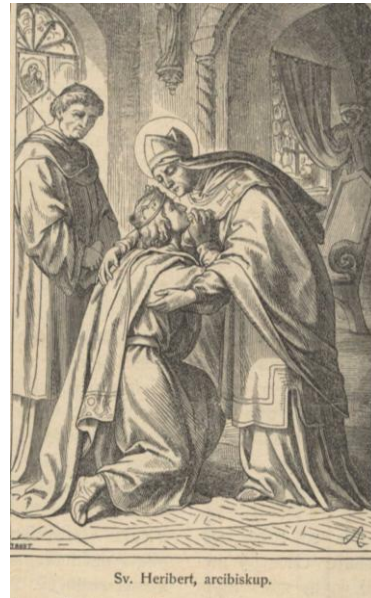
Heribert, syn grófa Huga z Wormsu, sa stal v roku 994 vo veku 24 rokov ako dómsky prepošť kancelárom cisára Otta III. S ním ho spájalo celý život úprimné priateľstvo.

Arcibiskupom v Kolíne sa stal v roku 999.

Heribert bol človek vynikajúcej zbožnosti, a veľmi štedrý voči chudobným. Obetavo podporoval aj kláštory a cirkevné zariadenia. Zomrel 16. marca 1021.

Kto je väčší hrdina?

Staručký kolínsky arcibiskup Heribert dostal od cisára Henricha II odkaz, v ktorom mu oznamuje svoju návštevu. Heribert pokýval hlavou a ticho dodal: „Kto vie, načo príde? Vari nové obvinenia a výčitky?“ Heribert bol totiž pred rokmi osobným radcom cisára až do chvíle, keď Henrich uveril ohováraniam dvoranov. Tí neznesli spravodlivého kňaza a obvinili ho, že chce iného cisára. Henrich na Heriberta zanevrel a dlhé roky mu dával pocítiť svoju urazenosť. Kňaz bez slova prijímal tento kríž a bolesť z nespravodlivosti obetoval na cisárov úmysel. V deň návštevy sa Heribert vŕcné modlil, aby aj tento kalich horkosti

vedel vypiť do dna. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď cisár miesto chladnej prísnosti padol Heribertovi k nohám a trikrát prosil o odpustenie. Starček ho zodvihol a so slzami v očiach objal. Veď už dávno mu odpustil.

Pane, kto je väčší hrdina? Ten, kto viac úderov rozdá alebo kto ich

viac znesie? Myslím, že ten druhý! Lebo k tomu, aby človek prijal zradu, krivé obvinenie, urážky a zostal pokojný, potrebuje viac síl, ako k urážkam... K tým stačí aj zlá nálada. Aj ja sa chcem podobať Heribertovi, len ma, prosím ťa, nauč prijímať krivdy s pokojom pred tvou tvárou. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku